

Els que ja no hi són

Un relat de: [DJG](#)

Hi ha coses que sempre et recordaran a aquells que ja no hi són: una fotografia dins d'un marc, una camisa amb la seva olor, una paraula, una cançó... els fantasmes d'aquells que ja no hi són viuen entre nosaltres, entre objectes que poden semblar vulgars o senzills. No se'n van mai del tot. Alguns es neguen a conservar-los o imaginar-los en coses tan banals com els objectes. D'altres, s'enganxen en aquells objectes com si fossin part d'ells mateixos, negant-se a deixar-los escapar, negant-se a desfer-se d'ells perquè d'alguna forma això significaria haver de dir adeu i, a vegades és tan dur dir adeu a algú que preferim guardar aquella foto dins d'un calaix o aquella camisa plegada, dins l'armari, o deixar que soni aquella cançó però només durant una estona, ja que si sonés repetidament potser ens faria massa mal.

Ens costa molt dir adeu a aquestes coses que ens recorden a la gent que ja no hi és, que va marxar fa temps i no tornarà. Que absurd, no? com si una fotografia pogués definir ni que fos una mica el somriure que tenia el teu avi o l'alegria que desprenien els ulls de la teva filla. Com podem ser tan covards? Doncs, bé, suposo que perquè necessitem sentir-los presents, perquè aquelles pèrdues són tan doloroses que no es poden acceptar, que no tenen cap mena de sentit ni d'explicació, que per més cops que ens expliquin que ja no hi són nosaltres els seguirem veient, i sentint, i escoltant, i parlarem amb ells, d'amagat, mentre ningú ens vegi ni ens escolti, abraçant aquella foto, camisa, CD contra el nostre pit, deixant que les llàgrimes baixin per les nostres galtes. Un cop vaig sentir algú que va dir: "Res mai se'n va del tot si alguna cosa t'ho recorda".